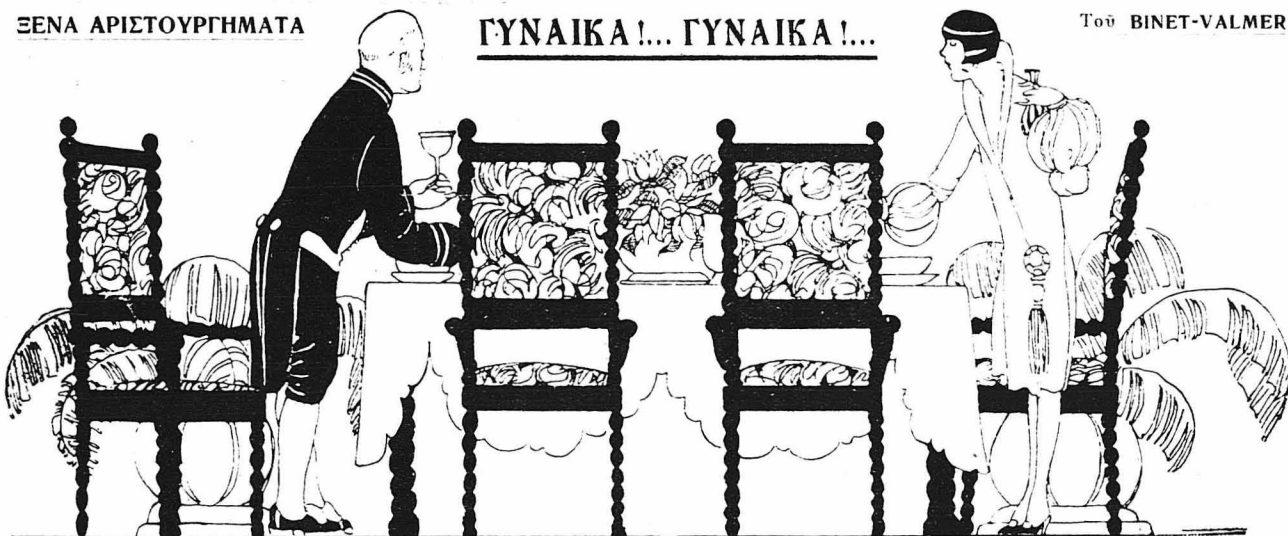

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ!... ΓΥΝΑΙΚΑ!...

Του BINET-VALMER

«Ο Γιώργος κ' ή 'Ετιενέττα είχαν έρωτευμένοι τρελλά... Τόσο τρελλά πού ή φτώχεια τους δέ мүόρεσε νά ψυχράνη την άγάπη τους. 'Η 'Ετιενέττα είχε τά ωραιότερα μάτια του κόσμου : Διάβαζε σ' αυτά την άγνότητα μιάς παιδικής καρδιάς, μά και την άπελπισία μιάς πονεμένης ψυχούλας πού την βασάνιζαν οί οικονομικές δυσκολίες. Τά μάτια του Γιώργου ήσαν πιο λαμπερά, τό στόμα του φανέρονε λιγώτερη ήδυπάθεια, μά τά χείλια του ήσαν πιο ευγενικά, πιο λεπτά ! 'Η 'Ετιενέττα ήταν είκοσι τεσσάρων χρονών και ό Γιώργος τριάντα. Είχαν και οί δύο τους μεγάλες έλλειδες για ένα καλύτερο μέλλον.

— «Όλα τά έγκατέλειπα για σένα, του έλεγε κεινη. Θά επιτύχης, μή φοβάσαι !

Και κεινος της άπαντούσε :

— Ναί, θά επιτύχω... και τότε θά κάνουμε και δυό παιδιά !

— Χμ ! έγω θά προτιμούσα τρία, παραπονιόταν ή 'Ετιενέττα.

«Ο Γιώργος ήσανε βιβλιοδέτης. Έδενε με άπαράμιλλο γοστό τάρτιστουρήματα της παγκοσμίου φιλολογίας και πολλές φορές, διάφορα βιβλία ήλιθία και άνοστα. Είχανε καλλιτέχνης στη δουλειά του' όταν μάλιστα του έδιναν να δέση κανένα βιβλίο τυπωμένο σε διαλεκτό χαρτί, έβαζε όλα τά δυνατά του να φανή αντίξιος της τέχνης του.

«Η 'Ετιενέττα διάβαζε τά βιβλία. και ίσως νά είχε διαβάσει περισσότερα άπ' ό,τι έπρεπε... Άλήθεια όμως : ήσανε δυνατό να ήθελε με την καρδιά της να κάνει τρία παιδιά : Άναμετροίσε τό μέλλον με τρόμο : «Τι θ' άπογίνουμε, άν δεν μάς πληρώσουν ; » έλεγε μέσα της. Και κίτταζε τις στίβες τά βιβλία, πού οί πελάτες παραμελούσαν νάρθουν να τά πάρουν.

Τους είχε βοή μαύρη συμφορά, τρομερή φτώχεια και ή άνέχεια είχε θροναστή στο μικρό και ταπεινό δωμάτιό τους, στο δωμάτιό τους όπου πολυτελή δεσέματα έκλειναν τά δειρα μεγάλων ποιητών.

Μιά νύχτα, κοντά στα χαράματα, ό Γιώργος άκουσε την 'Ετιενέττα να κλαίει στο συζυγικό κρεβάτι.

— Πάλι κλαίς ; τη ρώτησε.

Και κεινη του άποκρίθηκε μ' άναφυλλητά :

— Τό πέρα άπόφασι, ναί, τό πέρα άπόφασι !... Καταλαβαίνεις και μόνος σου : σ' άγαπώ τόσο πολύ ! Μά ή κατάσταση αυτή δέ μπορεί να εξακολουθήσει έτσι. Τό ξέρεις πως ό σπιτονοκούρης θά μάς πετάξει σε λίγο έξω...

— Ναί, την πρώτη 'Ιανουαρίου. Έχει τό δικαίωμα, ύστερ' άπ' τόν καινούργιο νόμο.

«Η 'Ετιενέττα έμπλεξε τά δάχτυλά της, όπως οί ήρωίδες των πιο ευγενικών ρομάντων.

— Άς βρούμε τό άπαιτούμενο θάρρος, Γιώργο, άς βρούμε τό θάρρος πού χρειάζεται !

— Πάλι τά ίδια άρχισες ; Δεν την ξεχάσες ακόμα αυτήν την τρελή ιδέα !

— Τι τά θέλεις, είμαι άνανδρη, δειλή, — μά έσύ είσαι γενναίος. Θά έχεις τη δύναμη.

— Μικρούλα μου, αγαπημένη μου γυναικούλα.

— Τι ώρα τά πού θά ήσανε να πεθαίναμε κ' οί δυό μαζί. Δέ θά πρόφθαναι να πονέσω.

Και, θερμοπακαλώντας τον.

— Είσαι τόσο γενναίος, Γιώργο.

Και, για να τον κολακέυει.

— Οί ευφημες κνείες πού πήρες στον πόλεμο, δείχνουν πως δέ φοβάσαι τό θάνατο. Άφού λοιπόν δεν τά καταφέρουμε να επιτύχουμε, γιατί να εξακολουθήσουμε να βασανιζόμαστε ;

Έκεινος τόλμησε τότε να ψιθυρίσει, πέφτοντας στα γόνατά της :

— Θά προτιμούσα να σε δώ να φευγής μ' έναν σου φίλο, παρά να σε σκοτώσω.

— «Ω, ποτέ δέ θά мүόρεσω ! Σ' άγαπώ τόσο πολύ — παραπονεθήκη ή 'Ετιενέττα.

Προσπάθησε για μιάν ακόμη φορά, να την κάνει να λογικευθή. Μά κεινη ήταν έξυπνότερη του και του άπέδειξε πως δέ θά мүόρούσανε ποτέ να βγούν από αυτό τό άδιέξοδο, πως οί δανεισται και ό ιδιοκτήτης ήσαν άνάλητοι.

— Δέ φταις έσύ, άγάπη μου για την κατάσταση μας... Έκανες ό,τι мүόρεςες...

Κι' άλλα κλάματα :

— Δέ γεννήθηκα για τέτοια ζωή. Βαρέθηκα πιά να περιμένω από μέρα σε μέρα κεινο πού δέ θάρη ποτέ. Δέ γνώρισα καμιά χαρά... 'Η μόνη μου διασκέδασι ήσανε νά διαβάζω... να διαβάζω, ώσπου να δακρύζουν τά μάτια μου άπ' τό πολύ τό διάβασμα.

Άνασκήωθηκε μες στη μέση του κρεβατιού :

— Δέ βαστάω πιά άλλο, δέ βαστάω πιά άλλο !...

«Ο Γιώργος ήσανε λιγώτερο έξυπνος από κεινη, μά είχε περισσότερο μυαλό και δεν της άντιμύλησε.

— Σου ζητώ συγγνώμη, της είπε τέλος. Τό άναγνωρίζω και μόνος μου πως δέ мүόρεις πιά να ύπομένής άλλο. Ναί, ό σπιτονοκούρης και οί δανειστές...

Και τό κεφάλι του ξανάπесе βαρύ πάνω στο προσκέφαλο, όπου τόσες φορές είχε ξενοχτήσει, νοιώθοντας τό μυαλό του να σαλεύη από την άγωνία.

— Δέ мүόρεις πιά, 'Ετιενέττα, να βαστάξης άλλο' μά και γώ έχω βαρεθώ πιά.

— Δέχεσαι λοιπόν ;

— Ναί, της άποκρίθηκε άπλά — άπλά.

— Πότε ; θέλεις τώρα άμέσως ; Βρισκότανε σε υπερεδιέγερση. Την είχε πειράξει ή άπνία.

— «Όχι άμέσως, είπε ό Γιώργος. Σου ζητώ προθεσμία τριών ήμερών. Θά μου γράψης ένα γράμμα στο όποιο θ' άπαιτείς να κάνω ό,τι μου πης και θά όρίσης και την ήμερομηνία : την έρχόμενη Δευτέρα.

— Σου χρειάζεται αυτό τό γράμμα ;

— Τό χρειάζομαι για τη γριά μητέρα μου, πού δέ θέλει να με θεωρήσει φονιά.

— Άς είνε κ' έτσι, άφού τό θέλεις ; είπε ή 'Ετιενέττα, πηδώντας άπ' τό κρεβάτι.

Τό γράμμα γράφτηκε και συνομολογήθηκε ή σύμβασις πως θά πεθαίναμε μαζί την προσεχή Δευτέρα.

Άμα ξύπνησαν τό πρωί, τη ρώτησε :

— Τι λές, δεν σχίζουμε τό ήλιθιο αυτό γράμμα ;

— Να τό σχίσουμε ; Διαμαρτύρομαι. Ποτέ ως τώρα δεν έχεις άθετήσει τό λόγο σου.

— Ποτέ ! άποκρίθηκε ό Γιώργος

Έκεινος έπесе στα γόνατά της και είπε :

και δεν της ξανάκανε λόγο γι' αυτό.

Εξάλλου, ίσως εκείνη να είχε δίκαιο. Οί δανειστές έρχόντανε και ζητούσανε τα λεφτά τους, μά οι χρεώστες δεν ένοθαν να τους πληρώσουν. Η Νοεμβριανή βροχή χτυπούσε άλύπητα τὰ τζάμια του δωματίου, ένθ ή Έτιενέττα κύτταζε με φιλάρεσκο χαμόγελο τὸ πιστόλι του άντρός της. Άσυγκράτητη εὐθυμία τήν είχε πιάσει τις τρεις τελευταίες μέρες. Και τί παράφορα χάδια τή νύχτα!

Τη Δευτέρα τὸ βράδυ, τὸ τραγικὸ ζευγάρι έφαγε ἔξω, σ' ένα ρεστοράν.

— Νιώθω τὸν έαυτό μου πάνω άπ' τή ζωή! Έλεγε γελώντας ή Έτιενέττα.

— Αυτό πού θά κάνουμε τώρα εἶνε λιγάκι κουτό, τής αποκρίθηκε ὁ Γιώργος, άφου όμως σου έδωσα τὸ λόγο μου.

— Πού πήγες σήμερα τὸ απόγευμα; τὸν ρώτησε κείνη άξαφνα.

— Έτρεχα δεξιά κι' άριστερά, νά βρῶ τούς πελάτες γιά νά τούς πῶ λίγα χρήματα, γιά νά μὴν κάνουμε αὐτὴ τήν άνοησία... Μά τίποτα, τίποτα...

Η Έτιενέττα σήκωσε τούς ώμους άδιάφορα. "Ηπτε ακόμα ένα ποτηρί σαμπάνια. "Όχι! δὲν φοβότανε πιά.

Όταν γύρισαν σπίτι τους, εκείνη ήτανε λιγάκι μεθυμένη.

— Ποτέ μου, Γιώργό μου, δὲν είμωνα τόσο έτυχισημένη.

Στολίστηκε, γιά νά πεθάνη, άμορφη. Έκείνος δέ γδύθηκε. Έτοιμαζε τὸ περιστροφό. Στὸ μεταξύ ή Έτιενέττα γδύθηκε και πλάγιασε στὸ κρεβάτι.

— Έλα και σύ, τοῦ εἶπε.

Σὲ λίγο, ήτανε ξεπλωμένος κοντά της. Δὲ μιλούσανε. Άγκαλιασμένοι σφιχτά — σφιχτά, έμοιαζαν σά νά κολυμπούσανε σὲ πελάγη άνειρεμένης, άφάνταστης εὐτυχίας. Είχανε συμφωνήσει νά τή σκοτώσει πρώτα εκείνος κι' ύστερα νά σκοτωθῇ κι' αὐτός.

Άξαφνα, ὁ Γιώργος άρπαξε τὸ περιστροφό πού τὸ είχε άκουμπήσει στὸ τραπέζι, σημάδεψε με τρεμάμενον χέρι τὸν κρόταφο τής γυναίκας του, έκλεισε τὰ μάτια και τράβηξε τή σκανδάλη. Τήν ίδια στιγμή τίναξε και τὰ δικά του μυαλά στὸν αέρα.

Μά ή σφαίρα δὲν είχε βοή τήν Έτιενέττα, γιατί τὸ χέρι τοῦ Γιώργου δὲν ήτανε σταθερό. Η νεαρά γυναίκα αισθάνθηκε μονάχα στὸ πρόσωπό της ένα άνυπόφορο κάψιμο.

— Άχ! μοῦ χάλασε τὸ πρόσωπο! φώναξε τρομαγμένη και πετάχτηκε μ' όρμη άπ' τὸ κρεβάτι, νά πῇ νά δῇ στὸν καθρέφτη!...

Μετάφρασις Ν. ΑΔ.

ΣΚΕΨΙΣ, ΓΝΩΜΙΣ, ΕΠΥΠΟΨΙΣ

"Όλα τὰ πάθη μπορεί κανείς νά τὰ κατανίξη, έκτός άπό τή φιλοδοξία.
Edgar Quinet

Άποδοκιμάζει πάντοτε, ὅ,τι δὲν καταλαβαίνει εκείνος πού δὲν έχει πολὺ μυαλό.

Renan

Η γυναίκα άγαπᾷ τὸν πρώτον άντρα, έφ' ὅσον δὲν βρῖσκε δεύτερο...

Mark Twain

Στὸν κόσμο τής ήθικῆς και τής τιμιότητος ὁ λόγος εἶνε μηδέν. Τὸ πᾶν εἶνε ή πράξις.

Renan

Η άχαριστία εἶνε ελάττωμα γιά τὸ ὅποιο θά έπρεπε νά επιβάλλεται ή ποινή τὸν θανάτου.

Etern

Μὴ δανείζεις ποτὲ χρήματα. Δίνε μόνον. Δανείζοντας δημιουργεῖς έχθρους, ένθ δίδοντας μόνο άχαρίστους μπορείς νά δημιουργήσεις.

A. Dumas

Τὰ γεράματα τοῦ έρωτος εἶνε, ὅπως τὰ γεράματα τοῦ σώματος. Άποκλείουν κάθε ευχαρίστησι.

A. Demasnet

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΦΣ

— Πού λες λοιπόν φίλε μου, τήν ὥρα πού γύριζε άπ' τὸ κυνηγι, κάνω έτσι και τί νά ιδῶ;

— Τί;

— Μιά τίγρη, ξεπλωμένη κάτω άπό ένα δέντρο και κοιμότανε...

— Λοιπόν;

— Πυροβολῶ και τρέχω κατ' έπάνω της...

— Τή σκοτώσες;

— "Όχι! ήταν σκοτωμένη άπό πρίν!

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο Κυνηγός και τὸ λιοντάρι

L. Lemanski

Θά ήταν άρχαία πιά — είχε πρὸ πολλοῦ δύσει ὁ ήλιος — όταν ὁ γέρω — Λίναρχ γύριζε άπ' τὸ τακτικὸ τοῦ καθημερινῦ κυνηγι...

Στὸ δρόμο τοῦ δάσους και λίγο πρίν φθάσε στήν κατοικία του, βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο λιοντάρι τὸ ὁποῖο φαινότανε πὼς περπατούσε με δυσκολία. ὁ γέρω Λίναρχ χωρίς δόλου νά τρομάξη, γιὰ ήταν συνειδημένος νά βλέπη τέτοια θηρία σὰ διάφορα κυνήγια πού είχε κάνει στή ζωή του, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος πού έρχόντανε τὸ λιοντάρι και τὸ ρώτησε τί έχει και δὲν μπορεί νά περπατήσῃ ελεύθερα.

Τὸ λιοντάρι στάθηκε, κύτταξε με άπορία τὸν κυνηγὸ και άποκρίθηκε:

— Κάτι μπήκε στὸ πσιόν τὸ πόδι μου και με πονάει... Γιά κύτταξε, καλὲ μου γεροντάκο, σὲ παρακαλῶ... Γιά ιδεῖς τί εἶνε και πονῶ έτσι...

Ο Γέρω — Λίναρχ, συγκινημένος πλησίασε τὸ θηρίο και εἶδε πὼς ένα μεγάλο σκληρὸ άγκάθι είχε πληγώσει τὸ πόδι του. Χωρίς νά χάσῃ καιρὸ σκύβει και προσπαθώντας, με μεγάλη δυσκολία κατάφερε νά βγάλῃ τὸ καταραμένο αὐτὸ άγκάθι. Τὸ λιοντάρι άμέσως έβγαλε μιὰ κραυγή άνακουφίσας:

— Άχ! σ' ευχαριστῶ πολὺ, καλὲ μου γεροντάκο, τοῦ εἶπε. Τώρα είμαι καλὰ! εὐ μ' έσωσες.

Ο Γέρω — Λίναρχ, ευχαριστημένος κι' αὐτὸς γιὰτί έκανε ένα καλὸ σ' ένα ζῷο, έχαιρέτησε τὸ λιοντάρι κι' έτοιμαζότανε νά φύγῃ, μά τὸ θηρίο στάθηκε μπροστά του και τοῦ εἶπε άπειλητικά:

— Μὰ! Γιάτί είσαι τόσο βιαστὴ κός; Στάσου λιγάκι δὲν τελειώσαμε ακόμα...

Και πρίν ακόμα προφέρει τήν τελευταία του λέξη, σηκώνει τὸ μπροστινὸ τοῦ πόδι και τὸ φέρνει στὸ κεφάλι τοῦ άνύποπτου κυνηγοῦ με τόση ὁρμή, πὺ ὁ καυμένος ὁ Γέρω — Λίναρχ έπεσε κάτω μισολιποθυμισμένος.

— Γιάτί... Μά τί σοῦκανα; Έμένα σκοτώνεις, έμένα, πού πρίν σου έσωσα τήν ύγεια σου;...

— Ναί! τοῦ άπαντᾷ τὸ λιοντάρι... Έγὼ πεινῶ και πρέπει νά φάω τώρα...

Και χωρίς νά δώσει καμμιὰ άλλη προσοχή, ὥρμησε έπάνω στὸν κυνηγὸ και άρχισε νά τὸν κατασπαράξη με τὰ νύχια και με τὰ δόντια του...

Κι' ένα πουλάκι πού στεκότανε στήν κορυφή ενός ψηλοῦ δέντρου και πού εἶδε ὅλη αὐτὴ τή σκηνή, πέταξε τρομαγμένο στὸν αέρα κι' έφυγε μακριά ψιθυρίζοντας κρυφὰ άπό μέσα του:

— Θεέ μου, θεέ μου! Τί βλέπει κανείς κάτω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Έτσι λοιπόν άμοίβεται στή γῇ μιὰ καλὴ πράξι και αὐτὸ σημαίνει εὐγνώμοσύνη;...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΣΜΑΤΑ

Πόλκα τὰ πήρες τὰ μαλλιά, κόντηνες και τή φούστα, Κι' έτσι βαφτίστηκες κι' εὐ στῆς έποχής τὰ γούστα. Και δὲν έστάθης ὡς έδῶ, μὰ τράβηξες... κορδέλλα... Και με τὰ λένα ποδβαλες, μᾶς δείχνεσαι... σαρδέλλα. Κι' άπάνω στὰ τακούνια σου φαντάζεσαι 'Αφροδίτη. Μοντέρνα και στὸ σύνολο μὰ πολὺ στή... μύτη!

"Όρες κι' ὥρες καρτέραγα νά βγῆς στὸ παραθύρι, Κ' ήταν πολλὲς ή εἰλιδες μου, μεγάλη ή άπανταχή μου, Πὼς μιὰ φορὰ θά γίνονταν κι' έμένα τὸ κατήρι. Μ' άντι νά βγῆς, ψυχὴ μου εὐ, έβγήκε... ή ψυχὴ μου.

Σ. Σ. Γιαννιτσόπουλος

